



Příběh pana Jelínka z Perunovy
ulice napsala Dora Kaprálová
a ilustrovala Vendula Chalánková

To je moje místo

**Motorka pana Jelínka je klíčem
k bytu v Perunově – Elegie**

Je mi devadesát dva.
Narozen jsem Na Vackově.
Dědeček tam koval koně.
Helejte se.
Od Vacka odkoupil kousek pozemku.
Kováři byli.
Ani jeden dělník v domě.
Pak druhá válka.
Divišov u prarodičů.
Věci, o kterých se nepovídá.
Německá maminka, za ruce si vede děti,
Rusi ji odvedou, pak v potrhaných šatech.
A zase jde, a zas ty děti.
Já to viděl. Já to viděl.
Jedenáct mi tehdy bylo!
O tom se nepovídá. Ani včera ani dnes.
Jo. Květa Fialová. Ta jo.
Čtrnáct let jí tehdy bylo.

Takže už je po válce.
Sestra se mi narodila.
Jedenáct mi tehdy bylo
– válka skončila.
Helejte se.
Táta nově pod penzí, řídí tramvaj, pod penzí.
A s tím přišel byt v Řehořově.
Já s kočárkem Řehořovou,
patnáct let mi tehdy bylo,
sestra v kočárku.
Má budoucí manželka
bydlí taky v Řehořově,
hnedka vedle v Řehořově,
tehdy je to mladá holka.
Počkejte.
Já měl syna ve dvaceti.
A já měl taky motorku: pionýra, motorku.
Zkrátka chtěl jsem za kopečky.
Nevyšlo to. Zavřeli nás tehdy všecky.
Pionýr byl motorka.
Osm měsíců natvrdo, no.
Pak soustružníkem v Jinonicích.
Čtyřicet dva let.
To je vám let.
Helejte se.
V Jinonicích vítr fičí.
Trolejbusem tam a sem.
Dvanáct hodin tam a sem.
A do toho tohle všecko:

Měl jsem ženu a s ní děcko.
Už umřela. Žena. Pracovala u dopravy.
Bydleli jsme s rodiči v Řehořově ulici.
To vám bylo na rozvod.
Dvacet let nám tehdy bylo.
Jak já chodil na bytáček, jak já lítal na bytáček!
Lítal jsem lítal
a pak se to stalo,
pak se mi to podařilo.
Měl jsem totiž kamaráda
a kamarád chtěl motorku,
pionýra motorku.
Povídá mně: máma dělá na bytáku.
Sehnat byt je víc než být.
OPBH – OPBH.

Říkám: dám ti motorku, dám ti svého pionýra,
a von, že teda jo.
A jeho máma mi napsala
dekret na byt v Křišťanově.

A teď to přijde. Domovnice kráčí za mnou do prvního
patra, je to hezkej byt – chci tam hnedka být, a ona
říká, ta domovnice, helejte se, to já mám pro svou
dceru, já říkám, ukázala byste mi ho aspoň, a ona,
no tak pojďte, když otravujete, odemče, ukáže
a já říkám, helejte, tady jsem dostal dekret, a teď to
přišlo: strkala mě z bytu ven, já vytáh klíč ze zámku
ven, helejte, tady máte papír, byt je můj.
A hned sem letěl na bytáček, střemhlav jako dravý
pták, a ona říká, na bytáku
honem honem nábytek,
tak běžim jako dobytek rychle za tátou...
koupili jsme dvě křesla, hned jsme je tam dali.
Takhle jsem se dostal k bytu
u Olšanskýho náměstí.

Pak zase ten kamarád, maminka z bytáku má byt,
je to důchodce, má malou penzi, chceš tam být?
Tak jsem to s ním vyměnil s Perunovou ulicí.
Ten barák v Perunově byl vybombardovaněj,
padla bomba, a tak byl novejš, úplně novejš,
venku ještě stála buňka a v ní sedí stavitel, říká: pojďte,
vyberte si ze tří bytů.
Perunova 9,
2 plus 1,
rok jednašedesátej,
topení v podlahách, první patro,
společnou prádelnu to mělo, společnou sušárnu,
byl tam správce.
Za sto čtyřicet tisíc jsem nekoupil, pak jsem
musel za milión.

Já dojížděl do Jinonic,
všecko bylo jako nic.
Dvanáct hodin denně.
Sem a tam a tam a sem.
Zavedli mi pod voknama trolejbus.



Byl jsem tam 42 let.
Já vám povím, to je let.
Já šel do penze,
na hodinu v šedesátí, chatu jsme měli,
hrozně jsem se těšil.
A pak byl svatej klid.

Byt jsem dal synovi.

Perunova 9, dva plus jedna.
Změňte mi bydliště,
já už tam nebydlím.

Změňte mi bydliště,
já už tam nebydlím.

Vendula Chalánková (1981)
Výtvarnice, konceptuální umělkyně a ilustrátorka. V roce 2006 získala cenu Nadání Josefa, Marie a Zdeňky Hlávkových. Je zastoupena ve sbírkách Národní galerie v Praze nebo vídeňského Museum für Angewandte Kunst. Autorka řady knižních ilustrací a také animovaných filmů.

Dora Kaprálová (1975)
Spisovatelka, publicistka a dokumentaristka žijící převážně v Berlíně. V roce 2016 obdržela Česko-německou novinářskou cenu a Zvláštní cenu Mileny Jesenské. V roce 2026 získala za knihu *Mariborská hypnóza* hlavní cenu Evropské unie za literaturu a ocenění Magnesia Litera Kniha roku a Litera za nejlepší prózu. V současnosti je stipendistkou v Künstlerhaus Villa Concordia v Bamberku.

To je moje místo

„Domy a ulice v Praze 3 ožívají díky jejich bývalým obyvatelům a současným umělcům“

Smyslem výstavního projektu realizovaného odborem sociálních věcí městské části Praha 3 je přinést téma respektu k životním příběhům starých lidí a jejich trvalému přínosu současné společnosti. Nabízíme propojení skrze budovy, kde tito senioři bydleli před lety, stejně jako žijí mladší lidé dnes. Díky projektu chceme Prahu 3 představit jako městskou část, která otázku péče o seniory řeší komplexně i nad rámec běžných sociálních služeb a uvědomuje si nutnost aktivního zapojování seniorů do veřejného života. Protože tady žijeme všichni společně.

Projekt se poprvé uskutečnil v roce 2024 jako společná iniciativa Ošetrovatelského domova Praha 3, městské části Praha 3 a kulturního centra Atrium Žižkov (Kultura Praha 3, p. o.). Hlavním záměrem bylo od počátku dát seniorkám a seniorům možnost zavzpomínat na konkrétní místo, na ulici, dům či byt, ve kterém v Praze 3 žili nebo ke kterému měli nějaký významný vztah. V letošním roce projekt již po třetí rozšiřujeme o další tři příběhy.

Seniorky a senioři vzpomínají nejčastěji na období 50., 60. a 70. let, kdy zakládali rodiny nebo se stěhovali kvůli práci do domů v ulicích Prahy 3. Někteří popisují více či méně idylické sousedské vztahy, každodenní cesty do práce tramvají, dokáží si vzpomenout, kde byly jaké samoobsluhy, jak velké fronty se v nich stály nebo do kolika měly otevřeno, kam chodily jejich děti do školy, na kterém hřišti si s nimi hráli nebo jak snadno v ulicích parkovali. Jejich příběhy jsou někdy fádne každodenní, někdy vtipné a někdy tragické. Pro připravený projekt bylo nutné příběhy lehce poupravit, vybrat to podstatné.

Za projektem *To je moje místo* stojí tvůrčí a produkční tým Galerie Atrium Žižkov v čele s kurátorem Ondřejem Horákem. Ten následně, stejně jako v předchozím roce, oslovil současné spisovatelky a spisovatele, aby se na projektu podíleli tím, že vzpomínky přepíší a částečně převypráví. Mezi oslovenými najdeme opět respektované autorky a autory, jako je Jan Němec, Dora Kaprálová nebo Magdaléna Platzová. Podobně kurátor oslovil také výtvarnice a výtvarníky – Vendulu Chalánkovou, Filipa Zatloukala nebo ilustrátora vystupujícího pod pseudonymem Undo. Výtvarníci dostali jako předlohu fotografii konkrétní ulice či domu a také informace o období, kdy v domě žili dotazovaní senioři.

Výstava jednotlivých výpovědí se realizuje v období od podzimu 2026.

Všechny příběhy, které byly od začátku realizace projektu zpracovány, včetně nahrávek původních rozhovorů se seniory, najdete na www.praha3.cz/to-je-moje-misto.

Na finalizaci vzniklého materiálu se podílely: odbor sociálních věcí, odbor vnějších vztahů a kultury městské části Praha 3, Atrium Žižkov – Kultura Praha 3, p. o., a Ošetrovatelský domov Praha 3, p. o.

Původní výpovědi najdete na:



1 Příběh Karla Jelínka, Perunova 787/9

2 Příběh Anny Bečvářové, Radhoštská 1623/20

3 Příběh Anny Zajícové, Nám. Jiřího z Lobkovic 2363/18

Praha /||

Kultura /||


atrium
žižkov


OŠETŘOVATELSKÝ
DOMOV
PRAHA 3